

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

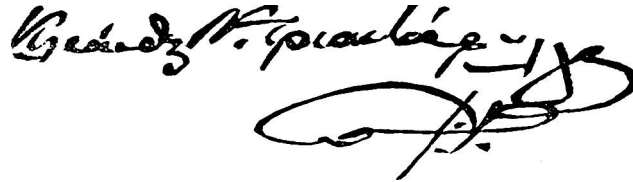
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν Ἀθήναις δραχμαὶς 10. — 'Εν ταῖς ἰσαρχίαις δραχμαὶς 11

Τιμῆται λεπτῶν 10

'Εν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσῷ 15.

Τιμῆται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΦΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡΙΒΑΣ

Τῆς Ἀκαρνανίας βράχοι
Ρεματιαῖς, λαγκάδια, δόση
ῚῚξεν ὅλα μιὰ θλιμμένη
Μιὰ λυπητερὴ κραυγὴ
Κάθε χαρωπὸ πουλάκι
Γιὰ τὴν ὥρα ᾧς σωπάσῃ
Ὁ Ἀῖτός σας κεῖται πτώμα
Μέσ' τὴ μαύρῃ τώρα γῇ.

Ὁ Ἀῖτός σας, τὸ λειοντάρι
Τοῦ στρατοῦ μας τὸ ξεφτέρει
Ἡ ἐλπίδα μας ἡ μόνη
Τὸ παιδὶ τῆς λεβεντιάς
Ποῦχαμε τόσας ἐλπίδας
Εἰς τὸ ἓνα του τὸ χέρι
Κεῖται πτώμα ξεψυχήσας
Εἰς τὴ γῇ τῆς λευθεριάς.

Ναὶ ὁ Δημητράκης Γρίβας
Τῶν μεγάλων μας Γριβαίων
Τὸ στερνὸ αὐτὸ κλωνάρι
Πέθανε στὴ ξενιτειᾷ
Ἐκεῖ ποῦχε καταφύγει
Τῆς φτωχῆς πατρίδος κλαίων
Τὴν ἀδόξαστη γαλήνη
Τὴ σδυμένη τῆς ματιᾶς.

Τέκνο τῆς παλιᾶς ἐχείνης
Γενεᾶς τῶν πάλαι χρόνων
Τὴν πατρίδα του μεγάλη
Ἦθελεν καὶ πρὶν νὰ σδυσῇ
Εἶχε μόνον ὄνειρό του
Εἶχε πόθον ἓνα μόνον
Τὸ πολύτιμό του αἷμα
Γιὰ τὴ δόξα τῆς νὰ χύσῃ.

Ἀνδρειωμένο παλικάρι
Ν' ἀγαπᾷ ἤξευρε μόνον
Τὴν ἀληθινὴ ἀνδρεία
Τὴ σωστὴ παλικαριά
Τοὺς ἀνάνδρους τοὺς ἐμίσει
Κι' ἦταν φόβητρο στὸ θρόνο
Γιατὶ προσπαθοῦσε πάντα
Νὰ τοῦ σφίγγῃ τὰ λουριά.

Κι' ὅταν εἶδε τὰ ὄνειρά του
Ὅτι σδύνουν ἓνα ἓνα
Κι' ὅταν εἶδε τῆς γλυκειᾶς του
Τῆς πατρίδος με δόρμῃ
Νὰ τῆς δένουνε τὰ χέρια
Ἐφυγε μακρὰ στὰ ξένα
Καταρώμενος με πόνον
ῚῚείνους ποῦταν ἀφορμή.

Ἐφυγε μακρὰ στὴ χώρα
 Τῆς ἀδελφικῆς Γαλλίας
 Ποῦ τῇ λευτερίᾳ ἡ αὔρα
 Αἰωνίως τραγουδεῖ
 Καὶ ἐκεῖ τὴν τελευταίαν
 Τῆς ζωῆς του τῆς ἀγίας
 Ἄφησε πνοὴν ὁ ἥρωας
 Τῶν ἡρώων τὸ παιδί.

Μὰ δὲν πέθανε ἂ! ὄχι
 Ἀπ' ἀρρώστεια καμμιὰ ἄλλη
 Εἶναι ψέμμα πρυσεβλήθη
 Μόνον ὑπὸ μαρασμοῦ

Τοὺς προδότας τῆς πατρίδος
 Καταρώμενος καὶ πάλι
 Ἐπeseν ὁ στρατηγός μας
 Θῦμα τοῦ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ.

Τῆς Ἑλλάδος τώρα βράχοι
 Γεματιαῖς, λαγκάδια, δάση
 ῥίξτε' ὅλα μιὰ θλιμμένη
 Μιὰ λυπητερὴ κραυγὴ
 Κάθε χαρωπὸ πουλάκι
 Γιὰ τὴν ὥρα ἃς σωπάση
 Ὁ Ἀητός μας κεῖται πτώμα
 Μέσ' τῇ μαύρῃ τώρα γῇ.
 Λογχείας.

ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐξέλιπον σχεδὸν πάντες οἱ ἄνδρες
 τῆς μεγάλης ἐκείνης γενεᾶς τοῦ 21.

Ἦδη δὲ καὶ οἱ υἱοὶ τούτων οἱ πρωτεργάται τῆς μεταβο-
 λῆς τοῦ 62, οἱ ἐκθύμως ἐργασθέντες ὑπὲρ τῆς ἐξώσεως ἡγε-
 μόνος, καθ' ὅλα μὲν ἀγαθοῦ καὶ φιλοπατρίδος, ἀλλὰ κλίνον-
 τος πρὸς τὴν ἀπολυταρχίαν, μᾶς ἐγκαταλείπουσιν, ἀπερχό-
 μενοι ἐκεῖ ὅπου θέλομεν ἀπέλθαι πάντες. Εἰς τὸ ἄγ. ωστον.

Τοῦτο εἶναι μοιραῖον καὶ οὐδεὶς οὐδὲν δύναται ν' ἀντι-
 τάξῃ κατ' αὐτοῦ.

Ἐὰν ὅμως αὐτοὶ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐκλείπουσιν, ἔχομεν
 ἡμεῖς καθῆκον ἀπαραίτητον νὰ συνεχίσωμεν τὸ ἔργον αὐτῶν,
 καθιστάμενοι ἄξιοι ὅπως υἱοθετήσωμεν τὰς ἀρχὰς των καὶ
 ἐργασθώμεν ὑπὲρ αὐτῶν.

Διότι πλησιάζει ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ ἀκατάσχετος πρόο-
 δος κατὰ τὸν ἀπαράγραπτον τῆς ἐξελίξεως νόμον ἐτοιμάζεται
 νὰ κάμῃ ἐν ἔτι ἄλμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσιν εὐ-
 ρεθῆ ἔτοιμα νὰ ὑποβοηθήσωσι τὸ ἄλμα τοῦτο, καὶ νὰ ἐπω-
 φελθῶσιν αὐτοῦ, ἔχοντα τοὺς ἀπαιτούμενους ἄνδρας ὅπως
 μαντεύσωσι, οὕτως εἰπεῖν, τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς ἀν-
 θρωπότητος.

Μόνον ἡμεῖς τὸ κατ' ἐξῆχ. φιλελεύθερον καὶ φιλοπρόο-
 δον ἔθνος μένομεν ἐν ἐπαισχύντῳ ἀδρανείᾳ, οὐδόλως προαλει-
 φόμενοι ὅπως κατασταθώμεν ἄξιοι ἀνάδοχοι τῶν ἀγαθῶν
 αὐτῶν.

Εἶναι καιρὸς ὅμως πλέον νὰ ἔλθωμεν εἰς συνκίσθησιν· ἡ
 μεγάλη ἐκείνη μοιραία στιγμή πλησιάζει.

(21)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(21)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΩΛΕΑΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II.

Ἡ μάμμη.

— Ἀλλὰ γνωρίζετε λοιπὸν τὴν ἀδελφὴν μου; ... ἠρώτη-
 σεν ὁ Γάστων

— Ἀτελῶς, ἀπήντησεν ὁ λέων χαιρετῶν.—ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν
 τὸν καιρὸν νὰ γνωρισθώμεν καλλίτερον. . . Σὰς προειδοποιῶ
 ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐπείγει. . . Ἐχω ἀνάγκην γυναικὸς
 ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας.

— Ἀλλὰ. κύριε. . .

— Ναι, κύριε. . . Ἐὰν εὐαρεστήσῃτε νὰ λάβῃτε τὴν γνῶ-
 μιν τῆς δεσποινίδος. Μὲ εἶπατε τὸ ὄνομά της!

— Καρλόττας, εἶπε μηχανικῶς ὁ Γάστων.

— Καρλόττας! . . . ἤξευρα καλῶς. . . Ὡς ἔχω τὴν τι-
 μὴν νὰ σὰς ἐπανάδω τὸ ἐσπέρας. . . Μὴν ἐνοχλήσῃτε, σὰς
 καθικετεύω. . .

Ὁ γραμματεὺς πρεσβείας ἐχαιρέτισεν ἐπιχαρίτως διὰ τῆς
 χειρὸς καὶ ἀπεχώρησεν.

Ὁ Γάστων ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύ-
 την πρότασιν καὶ τοὺς ζωηροὺς τρόπους τοῦ ἀπροσδοκίτου
 γαμβροῦ. — Ἐκάλεσε τὴν ἀδελφὴν του.

Ἔσγε μακρὰν συνέντευξιν μετ' αὐτῆς, καθ' ἣν ἡ Καρλότ-
 τα ἐκλυπεν, ἠρυσθίρῃσεν, ἐψέλλισε. . .

Τῇ δὲ ἐσπέρᾳ, ὁ γραμματεὺς ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν
 παρουσιάσθη ἐκ νέου· ὁ δὲ Γάστων ἐδέχθη αὐτόν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ λέων.— Εἴμεθα ἀδελφοί; . . .

— Ἠρώτησα τὴν ἀδελφὴν μου, ἀπήντησεν ὁ Γάστων·
 στέργει νὰ γείνῃ σύζυγός σας. . . Ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ
 παράδοξα, κύριε! . . . καὶ ἡ ἐπ' ἐμοῦ βαρύνουσα εὐθύνη. . .

— Μὲ συγχωρεῖτε. . . Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κατέλθω
 εἰς αὐτὰς τὰς λεπτομερείας. . . Κάμνω τὴν αἵτησίν μου, ἀνα-
 μένω τὴν ἀπάντησιν· εἴχατε ὀλόκληρον ἡμέραν διὰ νὰ σκε-
 φθῇτε.

— Ἡ ἀδελφὴ μου εἶναι ὀρφανή. . . ἤθελαν νὰ εἶπῃ
 πάλιν ὁ Γάστων.

Ίδού ἡ δημοκρατικὴ Γαλλία ἐκπλήττει τὸν κόσμον διὰ τῶν φαντασιῶδων προόδων, ἃς ἐξέτελεσεν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς δημοκρατίας.

Καὶ οἱ ὀνόμοι κλονίζονται ὑπὸ τὴν ἐκείθεν πνέουσαν φιλελεύθερον αἴσαν.

Καὶ οἱ ἐπ' αὐτῶν περίτρομοι σπεύδουσι ν' ἀποκηρύξωσι τὴν μεγάλην τῆς ἀνθρωπότητος ἐσθλὴν, καὶ μετ' αὐτῆς τὴν ἐκθεσὶν τῶν περιφανῶν δειγμάτων τῆς ἀνθρωπίνου προόδου, διότι πτήσσουσι πρὸ τῆς προόδου ταύτης ἥτις θέλει τοὺς ἀφαιρέσει τὴν βλακωδῶς δοθεῖσαν αὐτοῖς ἐξουσίαν ἐπὶ τόσων ἐκτομμυρίων ἀνθρώπων, οὓς ἡ φύσις ἐπλάσεν ὅπως ζῶσιν ἀνεξάρτητοι καὶ αὐτοδιοικοῦνται.

Μὴ ἐθελοτυφλοῦμεν! οἱ ἡμέτεροι ἄνδρες τῆς γενεᾶς τοῦ 21, οἱ συνταγματάρχαι τοῦ 43, καὶ οἱ ἀντάρται τοῦ 62 δὲν ἦσαν ἄλλο τι, εἰμὴ προάγγελοι τῆς μεγάλης μεταρρυθμίσεως ἥτις ἐπικρατεῖται. Ὡς αἱ συνταγματικαὶ βασιλεῖαι δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ ἀπλοὶ σταθμοὶ μεταβάσεως ἀπὸ τῆς μοναρχίας πρὸς τὴν δημοκρατίαν.

Καὶ ἡ στιγμή τῆς μεταβάσεως αὐτῆς δὲν θέλει ἀργήσῃ ὅχι!

Ἀνάγκη ὅμως νὰ εἰμεθα ἑτοιμοὶ ἡμεῖς ἡ νέα γενεὰ πρὸς τοῦτο.

Οἱ ἀπελθόντες εἰς τὸ ἄγνωστον πατέρες μας· οἱ ὅλοεν κατεργόμενοι ἐν τῷ τάφῳ, μᾶς ἐχάραξαν τὴν ὁδὸν ἣν πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν ὅπως μὴ εὐρεθώμεν ἡμεῖς μόνοι ἀνέτοιμοι καθ' ἣν στιγμήν θέλει κηρυθῇ ἡ ἀναγνώρισις ἐξ ὁλοκλήρου τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὴν ὁδὸν αὐτήν.

Ίδού ὅλα αἱ νεώτεροι ἐρευνέσεις μᾶς συντρέχουσιν εἰς τοῦτο· καὶ ὁ ἀπὸρροακτὴς καὶ ὁ τηλεγράφος, καὶ ὁ ἡλεκτρονισμὸς καὶ τὸ τηλεφώνον. Ὅλα, ὅλα αὐτὰ χρησιμεύουσιν εἰς διάδοσιν τῶν φώτων καὶ εἰς διάλυσιν τῆς παλαιᾶς ἀγλῆς τῆς ἀμαθείας.

Τῆς ἀγλῆς αὐτῆς, ὑπ' ἣν εὐρισκόμενοι οἱ πολλοὶ, εἶχαν ἀνάγκην ὁδηγῶν καὶ κηδεμόνων.

Ἦδη ὅμως αὕτη διαλύεται ὅλοεν, καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν πολλῶν εἰς ταύτης, δίδει αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τῆς χειραφετήσεως.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μὴ δυνώμεν· ἃς ἐτοιμασθώμεν διότι ἡ στιγμή, καθ' ἣν αἱ κηδεμόνες τοῦ λαοῦ βασιλεῖαι θέλουσιν ἀπαλλαγῇ τῶν καθηκόντων τῶν ὡς ἐνγκλιωθέντων τῶν λαῶν αὐτῶν ἤρχικεν.

Λογίας.

ΔΙΚΗ ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Ἐνθυμείσθε τὴν ἄλλοτε διεξαχθεῖσαν δίκην τῶν υπαξιωματικῶν, ἥτις κατέληξε νὰ κατασταθῇ δίκη υπαξιωματικοῦ διὰ τῆς καταδίκης ἐνὸς μόνου ἐκ τούτων.

Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν αὕτη τὸ προσεχὲς σάββατον φέρεται ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου δικαστηρίου.

Εἶναι γνωστὴ τοῖς πᾶσι ἡ ἐξασκηθεῖσα μεροληψία ἐναντίον τοῦ καταδικασθέντος λογιῶ καὶ αἱ ἀνήκουστοι παρατυπίαι, εἰς ἃς κατέφυγον ὁ ἀπὸ πάθους ἐναντίον τούτου κινούμενος προσωπικοῦ πρόεδρος τῶν συνέδρων. Ὡστε πάντες ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἐγνωσμένη ἀκεραιότης καὶ εὐθυκρισία τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ ἀνώτατον δικαστήριον μᾶς ἀξιοτίμων ἀρειοπαγιδῶν, θέλει ἀποδώσει τὴν πρέπουσαν δικαιοσύνην ἀκυρώνουσα τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβάλλοντος λογιῶ ὑπόθεσιν, θέτουσα οὕτως ἐκ ποδῶν ἐν σκάνδαλον συνταράξαν τότε ἅπασαν τὴν παρ' ἡμῖν περρωτισμένην κοινωνίαν.

Ἐνταῦθα σημειοῦμεν ὅτι παρ' ἀνδρὸς ἀσκούντος αὐθεντίαν εἰς τὰ δικαστικὰ ἀπεστάλη ἡμῖν μελέτη περὶ καταχρήσεως τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἐν ᾗ ὡς πρῶτιστον παράδειγμα φέρεται ἡ ἐναντίον τοῦ ἐν λόγῳ λογιῶ διεξαχθεῖσα δίκη. Μὴ θέλοντες ὅμως νὰ φανώμεν ὅτι ἐπιζητοῦμεν νὰ ἐπιρρεάσωμεν τὴν ἄλλως τε ἀνεπηρέαστον γνώμην τῶν κ. ἀρειοπαγιδῶν δημοσιεύοντες αὐτὴν ἐν τῷ χρόνῳ τίθεται ὑπὸ συζήτησιν ἡ προκειμένη ὑπόθεσις. ἀναβάλλομεν τὴν δημοσίευσίν της δι' ὀργότερα.

— Ἀγαπητέ μοι κύριε! ἀνέκραξεν ὁ λέων, — τὸ πρᾶγμα εἶναι ἅπλουν καὶ καθαρὸν, σαφές! . . . Εὐαρεστήθητε νὰ μοι εἴπητε νὰ ἦ ὅχι.

Ὁ Γάστων ἐσκέφθη μίαν στιγμήν. — Εἶτα προσητένισε τὸν λέοντα.

Ἦτο ἄνθρωπος νέος ἔτι, ἀρκούντως εὐγενὴς τὸ παρᾶστημα, εὐμορφος ἄνθρωπος τοῦ ὁποῦ ἡ φυσιογνωμία δὲν ἐστερεῖτο εἰλικρινείας.

— Δὲν ἔχω δικαίωμα, διενεχθῇ ὁ Γάστων, ν' ἀπομακρύνω τῆς Καρλόττας τὴν χεῖρα ἣν τείνει πρὸς αὐτὴν ἡ τύχη διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀσκήμου ἐνδεείας ἐν ᾗ ἐμοῦ ταλαιπωρούμεθα . . . ἴσως μὲ μεμρῶθῃ διὰ τοῦτο μίαν ἡμέραν . . .

— Ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ τὰς ἐπαναλάβω, εἶπεν ὁ λέων — ὅτι περιμένω τὴν ἀπάντησίν σας.

— Γενεθλήτω κατὰ τὸ θέλημα τῆς ἀδελφῆς μου, ὑπέλαβεν ὁ νέος.

— Ἄ! τώρα μάλιστα! . . . Μὲ βλέπετε πολὺ ἐπιθυμοῦντα νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκογένειάν σας. . . Ἀλλ' οὐχ ἦτον ὑπάρχει ἀκόμη μικρά τις δυσκολία ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀρθῇ. . . Μικρὸν πρᾶγμα ἀλλθῶς. . . μικρότερον καὶ τοῦ μηδενός! . . . Ἦ μελλόνυμφος εἶναι πτωχὴ· αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδιφορὸν. . . ἀλλ' ἔγει δύο ἀδελφὰς αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι πλουσιώτεροι αὐτῶν καὶ ἓνα ἀδελφόν. . . Ἀγαπητέ μοι κύριε, εἶπε διακόπτων τὴν σειρὰν τοῦ λόγου ἐνταῦθα ὁ λέων, μὴ συνορρωίνεσθον ὁμιλοῦμεν περὶ ὑποθέσεων. . . Ἦθελον νὰ σὰς εἴπω

ὅτι, νυμφευόμενος τὴν δεσποινίδα. . . ὄλω λησμονῶ τ' ὄνομά της! . . . ἐννοῶ νὰ μὴ συζητῶ καὶ τὴν συγγένειάν της. . .

— Εἰσθ' ἐλεύθερος, κύριε! . . . ἤρξατο λέγων ὁ Γάστων ὑπερηφάνως.

— Μὲ συγχωρεῖτε λοιπὸν! . . . Ὡς, καὶ ἂν κάμῃ κανεὶς. . . αὐτὰ τὰ ἔχω ξεσπολίσει πλέον. . . ὅσω καλὸς καὶ ἂν εἶναι, συνδέεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. . . Καὶ σιγὰ, σιγὰ. . . μ' ἐννοεῖτε βέβαια! . . . εὐρίσκειται φορτωμένος μὲ ὁλόκληρον οἰκογένειαν.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Γάστων, ὅστις μόλις ἐκρατεῖτο, ἤλθατε εἰς τὸ σπίτι μου διὰ νὰ μὲ ὑβρίσητε;

— Καθ' ὑπερβολὴν δύσκολον εἶναι νὰ συζητήσῃ τις μεθ' ὁμῶν ἀπῆντησε ψυχρῶς ὁ γραμματεὺς. . . Κατὰ συνέπειαν, προσέθεσεν ἐγειρόμενος, ἀπορρασίξω νὰ υποβάλω ὑμῖν ἐν δυοὶ λέξεσι τὴν ἀπάντησίν μου καὶ νὰ δώσω ὑμῖν καιρὸν ὅπως σκεφθῇτε. . . Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Ἄν νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν σας, θ' ἀλλάξετε κατοικίαν καὶ θὰ μοῦ δώσετε τὸν λόγον σας ὅτι δὲν θ' ἀφήσετε ἐδῶ πληροφορίαν τινὰ περὶ τῆς νέας κατοικίας σας. . . Ἐξ ἄλλου δὲ ἐγώ, θ' ἀφήσω τὴν κατοικίαν μου. . . Εἰς τρόπον ὥστε θὰ μὲ χάσετε καὶ θὰ σὰς χάσωμεν μένοντες οἱ καλλίτεροι συγγενεῖς τοῦ κόσμου. . . Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπανιδῶ χαίρετε. . . Αὐρίον θὰ ἐπανέλθω.

— Εἶναι περιττόν, κύριε, εἶπεν ὠργισμένος ὁ Γάστων.

ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

Ἐξ ἄρθρου ὑπὸ τὸν τίτλον «Γαλλία καὶ Ἑλλάς» τῆς ἐν Πειραιεὶ συναδέλφου «Σφαίρας» ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς τῶν ὁποίων τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν εἰς τὸν ἀδελφὸν λαόν.

Ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ πιστεύεται ὅτι πολιτικὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶναι ἡ πολιτικὴ τῆς ἑλληνικῆς αὐλῆς. Ἡ πρόληψις αὕτη ἐδύνατο νὰ γεννήσῃ τὴν παρεξήγησιν ὅτι, ἀφ' οὗ ὁ διάδοχος τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου λαμβάνῃ σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, καὶ ἀφ' οὗ ὁ γαμήλιος οὐτος δεσμός διὰ τοῦ β. λόγου ἐξήρθη, ὡς ὑφίστης πολιτικῆς φρονήσεως ἀπαύγασμα, ἡ μὲν γερμανικὴ ἐπιρροὴ θὰ ἔχῃ ἀπόλυτον κράτος ἐν τῇ ἑλληνικῇ αὐλῇ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐν τῷ ἑλληνικῷ λαῷ, ἡ δὲ γαλλικὴ μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον θέλει μηδενισθῇ.

Τὰς πλάνας ταύτας διέλυσε ἡ ἐμύθουμος ἐκδήλωσις τῶν φρονημάτων τοῦ λαοῦ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς πρὸς τὴν μεγάλῃν εὐεργετίδᾳ δύναντι. Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος ἐώρτασε μετὰ τηλικούτου ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον τῆς παγκοσμίου ἐχούσης σημασίαν γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὥστε ἐδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν εὗρίσκετο ἐν ἑλληνικῇ, ἀλλ' ἐν γαλλικῇ πόλει. Αἱ παρεξήγησεις δὲν ἐβόησαν μέχρι τοῦ ἱεροῦ ἀδύτου τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, παρ' ὃν ἡ Γαλλία Καρόλου τοῦ Ι'. καὶ τοῦ Γαμβέττα τυγχάνει θερμῆς αἰετοῦ καὶ ἀφθίτου λατρείας. Τὸ μεγαλοῦργον πνεῦμα τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως δὲν ἀνεκαίνισε μόνον τὸ μέγα κοσμοϊστορικὸν ἔθνος, ἀλλ' ἐνεφύσησε τὴν ζωὴν καὶ εἰς ἔθνη νεκρωθέντα ὑπὸ τῆς ἀπηνόου δουλείας. Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις ἦν ὁ πρόδρομος τῆς ἑλληνικῆς ἐθνεγερσίας.

Ἡ Γαλλία διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαόν εἶναι πάντοτε ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς προστάτις καὶ εὐεργέτις δύναμις, ἡ ἀνευ συμφέροντος καὶ ὑπολογισμοῦ χώρα, ἥτις διασκορπίζει τὰς χάριτας αὐτῆς πρὸς τοὺς λαούς, ὡς ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ. Αἱ ἄκαιροι ἀκριτοθυαὶ κυβερνητικῶν τιμῶν ὀργάνων περὶ Κρήτης καὶ Σαίντ-Παίρ, ἐδύνατο νὰ κριθῶσιν ἄστοχοι, ἂν μὴ ἐκρίνοντο, ὡς ἐκχέλισμα πείσματος. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι,

Ὁ γραμματεὺς ἦτο ἤδη εἰς τὴν κλίμακα τῆς ὁποίας κάτωθεν ἀνέμενε αὐτὸν τὸ ἀμαξιδιόν του.

Εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πλησίον δωματίου, ἡ Καρλόττα, ἔξω κύπτουσα, ἔβλεπε κροχίνοντας τοὺς ὠραίους ἵππους, οὓς συνεκράτει φενακοφόρος οἰκέτης. . . .

Ὁ Γάστων ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας καὶ δὲν ἦτο πολὺ πλέον τῶν εἰκοσι ἐτῶν. Εἶχεν ἐννοήσῃ ἀπὸ πολλοῦ τὴν δυσφορίαν μεθ' ἧς ἡ Καρλόττα ἠνείχετο τὴν κοινὴν ἀνέχειαν, τῇ ἀπομόνωσιν καὶ τὰ αὐστηρὰ καθήκοντα ἅτινα ἡ οἰκογένεια ἐπέβαλεν ἐαυτῇ ἀπέναντι τῆς γηραιᾶς δουκίσσης. Ἡ Καρλόττα εἶχεν ἀγαθὴν ἀλλ' ἐλαφρὰν τὴν καρδίαν ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτῆς ἦτο ἐλαφροτέρα τῆς καρδίας της.

Ἐπανεῦρεν αὐτὴν συγκεκινημένην, ἀλλὰ φαιδρὰν. . . .

Ἐμάντευσε ὅλους αὐτῆς τοὺς πόθους πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τὸν θόρυβον, τὴν πολυτέλειαν.

Ἡ ἴσως ἐμάντευσε ὅτι ἡγάπα. . . .

Ἦτο νῦν πλήρης πικρᾶς ὀδύνης. Ὁ Γάστων ἐστράφη πολλάκις ἐπὶ τῆς στρωμνῆς αὐτοῦ, ὅπου ἐφλεγεν αὐτὸν ἡ αὐπνία. — Διότι ὁ Θεὸς τῷ ἀφήρει τὸ ἥμισυ ἐκ τῆς σμικρᾶς ἐξ εὐτυχίας ἀποταμιεύσεως, ἣν ἀπέκτησεν ἐν τῇ πτωχείᾳ του.

Δὲν ὠμίλησε παντάπασιν εἰς τὴν Καρλότταν περὶ τῆς ὑβριστικῆς ἀπαιτήσεως ἣν προέταξεν ὁ διπλωμάτης.

Τῇ ἐπαύριον, ὅτε οὗτος ἐπανήλθεν, ὁ Γάστων, ψυχρὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς, ἐδέχθη τὸ ἐπινείδιστον *τελεσίγραφον*. —

πλὴν τοῦ πολλοῦ λαοῦ, ὑπῆρχόν τινες, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρουν τὴν πάνδημον ἐκδήλωσιν τῶν φρονημάτων καὶ αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Γαλλίαν μὴ συμβιβάζομένην πρὸς τὴν πολιτικὴν, ἣν μᾶς ἐπιβάλλουσι αἱ βασιλικαὶ κηδεστεῖαι, ἀλλὰ τὴν γνώμην αὐτῶν ταύτην δὲν συμμερίζεται τὸ **λαϊκὸν φρόνημα**. Πολλοὺ γε καὶ δεῖ. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πέποιθεν ὅτι ἐμμένον ἀκράδαντος ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ φιλίᾳ αὐτοῦ πρὸς τοὺς πατροπαράδοτους εὐεργέτας τοῦ ἔθνους, ὅσοι οὐδέποτε τὰ δίκαια αὐτοῦ ἐπεβουλεύθησαν, δὲν δεικνύει μόνον εὐγένειαν αἰσθημάτων, ἀλλὰ καὶ πολιτικὴν σύνεσιν. Ἄν δὲ ἀβάσιμοι ὑπόνοιαι ἐλύπησαν καὶ ἐψύχραναν τοὺς ἀληθεῖς τοῦ ἔθνους προστάτας, ἔχει τὴν πεποθήσιν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὅτι αἱ πλάναι δὲν διαρκούσιν ἐπὶ μακρόν. Ἡ ἔθνικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος διακρίνεται ἢ *νὰ καυορίζηται ἐπὶ τῇ βίασι τῶν φρονημάτων τοῦ λαοῦ*. Ἡ αὐτὴ ἐνδέχεται νὰ ἔχῃ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῆς κλίσεις, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι παρὰ λαοῖς ἐλευθέροις αἱ κλίσεις τῶν αὐτῶν δὲν ἔχουσι τὴν νικῶσαν ψῆφον ἐν τῷ κανονισμῷ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

(Ἐκ τοῦ ἐκδοθέντος ἐκτάκτου παραρτήματος τοῦ «Βρετανικοῦ Ἀστέρος» τοῦ κ. Στεφ. Εἵνου ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ἰδιαίτερου βίου τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης τῆς Ρωσσίας.)

Δὲν παρῆλθον ἔτη πολλὰ ὑπὸ τῆς ἐνθρονίσεως τῆς Αἰκατερίνης εἰς τὸν θρόνον τοῦ μεγάλου Πέτρου καὶ ἡ Τζαρίνα παρυσιασθῆ εἰς τὰ ὄμματα τῆς Εὐρώπης, ὡς σπάνιον ἀνθρώπινον ὄν πολλῶν ἀρετῶν, παθῶν, ἐλαττωμάτων καὶ καινοτροπιῶν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν. Παρουσιάσθη ὡς μία ἰδιοσυγκρασία ἀρρενόθυλος τῶν θερμωτέρων καὶ ψυχροτέρων φάσεων, δι' ὧν ποτὲ ἀνθρώπινος σάρκες, ἀνθρώπινος φαντασία καὶ ἀνθρώπινος καρδία, παρὰ τοῦ ὑφίστου ἐδημιουργήθησαν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐνῷ ὡς γυνὴ ἐποίει κατάχρησιν ὅσον οὐδεμία ἄλλη τῶν γυναικείων κλίσεων, ἐπιθυμιῶν, ἐρῶν καὶ παραδοξιών της, ἐνῷ ὑπέπεσε εἰς ἄρρητα ἀτοπήματα καὶ τρομερὰ ἐγ-

Μετά τινες ἡμέρας, ὁ γάμος ἐτελέσθη. Ὁ Γάστων καὶ ὁ Γιάννης παρέστησαν ὡς μάρτυρες.

Κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐξοδον, ἡ Καρλόττα ἐρρίφθη κλαίονσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ Γάστων ἦτο πολὺ ὠρὸς. Ἡ πνοὴ του ἀνέπαιλλε συρίζουσα τὸ στήθος του θλιζόμενον ἐξ ἁορίστου καὶ δριμύνης ἀδημονίας. Ἀλλ' εἶχεν ἐν μειδίαμα διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς του χωρισμόν.

Ἐκτοτε, οὐδέποτε ἐπανεῖδεν αὐτὴν.

Οὕτω ἡ Καρλόττα ἀπέκτησεν ἀμάξας καὶ θεράποντας ἐν στολῇ καὶ ἐγένετο σύντροφος τοῦ κ. ὑποκόμητος Λέοντος Σεβέλ, γραμματέως πρεσβείας, ὅστις εἶχεν ἀνάγκην περικαλλοῦς γυναικός.

Ἡ ἀπουσία τῆς Καρλόττας ἐθλίβε σφόδρα τὴν Ἀγίαν. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἤλπιζε καθ' ἐκάστην ὅτι θὰ ἐπανίδῃ τὴν προσφιλῇ του ἀδελφὴν.

Καὶ ὁ Γάστων ὑπέφερε σκληρῶς,

Εἶδον τοὺς ὀρθαλμοὺς τῆς Βέρθας λάμπαντας, καὶ εἶτα ταπεινωθέντας, ὅτε ἔμαθε τὸν γάμον τοῦτον.

Ἡ δὲ κ. δούκισσα τοῦ Μαλλιεπρὲ δὲν ἐφάνη πλεονεκτήσασα τὴν ἀπουσίαν τῆς ἐγγόνης αὐτῆς.

Ἐξερχόμενοι τοῦ πλογοῦ κλιβάνου, ὅπου ἔζων ἡ Βέρθα καὶ ἡ δούκισσα, ὧν ἡ πεφυρακτωμένη ἐκείνη θερμοκρασία μολὶς ἤρκει διὰ νὰ θερμαίνῃ τὰ παγωμένα μέλη, ἡ Ἀγία

κλήματα, ἂν' ἐτέρου εἰς τὰ ἐσωτερικά, ἐξωτερικά καὶ στρατιωτικά ζητήματα τοῦ κράτους, διὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀντιλήψεως καὶ τοῦ ὀξυδερκεστέρου διορατικοῦ αὐτῆς, διὰ τολμῆς ἀδιστακτοῦ ἀποράσεως καὶ ταχείας ἐνεργείας, ὑπερέβη πᾶσαν ἄλλην βασιλίσαν ἐξ ὧν ἡ ἱστορία διὰ σειρᾶς ἀνδραγαθημάτων καταγράφει ὡς δαιμονίας.

Διατρέχοντες τὸν ἰδιαιτέρον βίον τῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου αὐτῆς βλεπομένης ὅτι εἶχεν ἀνεγνωρισμένους εὐνοομένους (des favoris) ὡς ἐκάλουν τότε τοὺς ἐραστὰς καὶ συνεύνοους ἐν τῇ αὐτῇ τῆς, τὸν Σέργιον Σόλτικωφ, τὸν Στανίσλαον Πονιατόφσκην, τὸν Γρηγόριον Ὀρλώφ, τὸν Βασίλιτσκωφ, τὸν Ποτέμκην, τὸν Ζαβδόφσκην, τὸν Ζόριτς, τὸν Κόρσακωφ, τὸν Λανσκόν, τὸν Γερμόλωφ, τὸν Μομόνωφ, καὶ τοὺς δύο ἀδελφοὺς Ζούμπωφ. Εἶχε δὲ μὴ ἀνεγνωρισμένους, τῆς στιγμιαίας ἐπιθυμίας ὅσους δὲν γνωρίζομεν.

Τοὺς ἀνωθι ἐραστὰς εἶχεν οὐ μόνον ἀνεγνωρισμένους, ἀλλὰ καὶ περιβεβλημένους ἐκ μεγάλων τιμῶν, πολυτελείας δόξης καὶ ἰσχύος, παρακολουθουμένους δὲ καὶ περικυκλουμένους ἐξ ἰδίας αὐτῆς, ἐξ ὁπαδῶν καὶ ἐγκωμιογράφων, διασπλιζόντων τὰς ἀρετὰς τῶν.

Δώδεκα ἀνεγνωρισμένοι ἐρασταὶ τῆς αὐτοκρατείας Αἰκατερίνης ἐδιοίκησαν πλείονα ἢ ἐλάσσονα χρόνον ἕκαστος τὴν μεγάλην αὐτὴν αὐτοκρατορίαν, κατασπαταλήσαντες τοὺς θησαυροὺς τῆς καὶ καταπλουτήσαντες ἐκ τῶν δώρων τῆς Αἰκατερίνης ἢ ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ κράτους, διότι εἰς τινὰς αὐτῶν ἢ Τζαρίνα ἐπέτρεψεν ἀκωλύτως καὶ ἀνευθύνως νὰ λαμβάνωσι χρήματα ὅσα ἐπέθιμον ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ γαζοφυλακείου. Καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Γρηγόριος Ὀρλώφ καὶ ὁ Ποτέμκην.

Ἐν σπάνιον χαρακτηριστικὸν τῆς Αἰκατερίνης ἦτο, ὅτι αἰετοῦ, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς παροξυσμοὺς τῆς ζηλείας τῆς, ὅσας ἀνεκάλυπτεν ἑαυτὴν προδιδομένην παρὰ τινος τῶν ἐραστῶν τῆς, πάντοτε προσεφέρθη μετὰ μοναδικῆς γενναιότητος καὶ διαπρεπείας, ὡς αὐτοκράτειρα καὶ ὡς λαίδη. Καὶ ὡς λέγει ἀνώνυμος ἱστοριογράφος, ὅστις διὰ δέκα κατὰ σειρὰν ἔτη ἔβλεπεν ἐνδελεχῶς αὐτὴν ὡς ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεώς του, συγγράψας δὲ καὶ ἐκδόσας τὸ 1800 ἐν Παρισίοις. Τὰ μυστικά ἀπομνημονεύματα τῆς Ρωσσίας (α)', (ὅστις δὲ, κρί-

νοντες ἐκ τοῦ ἀλαϊθάστου ὕφους του, δὲν εἶναι ἕτερος ἢ ὁ κόμης Σεγκιούρ, πρεσβευτὴς τότε τῆς Γαλλίας διαμείνας δέκα ἔτη εἰς Πετρούπολιν), ἡ Αἰκατερίνη πώποτε δὲν ἔφραεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὸ μῖσος ἢ τὴν ἐκδίκησιν κατ' αὐτῶν, ἐνῷ διάφοροι τῶν ἐραστῶν τῆς κατὰ τὸ γῆρας τῆς ἐπιλήθμονες ἑαυτῶν, τὴν ἐφενάκιζον, ἐπικραῖνον καὶ προσέβαλλον. Πώποτε δὲν ἐτιμώρησεν ἓνα αὐτῶν, πώποτε δὲν κατέτρεξεν. Ἀπέπεμπε πάντας πλουσίους καὶ ἐπιφανεῖς εἰς τὰς ξένας χώρας, ἵνα ζήσουν ἐν πολυτελείᾳ καὶ ἐπιδείξει τῶν θησαυρῶν, δι' ὧν ἐκάλυψεν αὐτοὺς, εἰτα μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν ἐπέτρεπε πρὸς αὐτοὺς νὰ ἐπανακάμψουν ἐν τῇ πατρίδι τῶν καὶ ζήσουν ἥσυχοι καὶ εὐτυχεῖς.

Τοιοῦτον μεγαλεῖον ψυχῆς εἶναι σπάνιον εἰς τὰς γυναῖκας, ὅπερ δὲ παραδοξότατον, τὸ μεγαλεῖον τοῦτο περιωρίζετο μόνον εἰς τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς, ἐνῷ πρὸς τὰς φίλας τῆς τὰς προδοσάσας ὅμως αὐτὴν, τὰς διαδιδούσας τα μυστικά τῆς ἢ τὰς προσβάλλουσας αὐτὴν, ὑπῆρξεν ἀσπλαγχνος καὶ ἀδιάλλακτος.

Ὁ κόμης Σεγκιούρ λέγει εἰς τὰ εἰρημένα ἀπομνημονεύματά του, «ἡ Αἰκατερίνη μὲ ὅλον τὸ πνεῦμα, τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὴν αἰδῶ, τὴν ὁποῖαν ἐξωτερικῶς προσηγορεύετο, πρέπει νὰ ἐγνώριζε καὶ περιεφρόνει ἀρκούντως τοὺς Ρώσους, ὅπως τολμᾷ νὰ ἀναβιβάζῃ τόσο συχνὰ εἰς τὸ πλευρόν τῆς τόσο νεανίας ἐκ τῶν κάτω τάξεων, ἐπιβάλλῃ δὲ αὐτοὺς εἰς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ἔθνους, ἄνευ ἐτέρου τίτλου ἢ ἐκείνου διὰ τὸν ὁποῖον ὀφείλε νὰ ἐρῇ θρησκείᾳ. Ἦρκει νὰ κοιμηθῇ εἰς νεανίας μίαν νύκτα μετ' αὐτῆς, ὅπως τὴν ἐπαύριον ἴσταται ἐκ δεξιῶν αὐτῆς ὅταν ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου τῆς». Φέρων ὡς παράδειγμα ὁ κόμης Σεγκιούρ τὴν ἀνύψωσιν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς κλίνης τοῦ Πλάτωνος Ζουμπώφ, νεανίου ὑπολογαίου τοῦ ἱππικοῦ μετρίου ἀναστήματος ἀλλὰ καλοκαμωμένου καὶ νευρώδους, προσθέτει «ὁ Ζουμπώφ fut goûté, et adressé pour plus ample informations à mademoiselle Protasow et au médecin du corps», καὶ προσθέτει ὅτι ἡ δεσποινὶς Προτασώφ, ἡ ἐπικαλουμένη δοκιμάστρια, (l'eprouveuse) ἔδωκε καλὸν συστατικὸν πρὸς αὐτόν.

Ἐν τῇ Αὐλῇ τῆς Αἰκατερίνης ἐλάβανον χώραν δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος τὰ μικρὰ ἐρημητήρια (hermitages) δηλαδὴ συναναστροφὴ συγκροτουμένη ἐκ τῶν ἐραστῶν καὶ τῶν μᾶλλον

(α) Memoires secrets sur la Russie. Τόμ. Α. σελ. 137.

καὶ ὁ Γάστων ἐκάθησαν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θαλαμίσκου τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ἀγία καὶ ὁ Γάστων ἠγαπῶντο μεθ' ὅλης τῆς ἀγάπης ἥτις συνήθως διανέμεται μετὰ τῶν διαφόρων στοργῶν τῆς οἰκογενείας. Ὁ κόμης τῶν συμπαθειῶν αὐτῶν ἐσμικρύνετο ὅλοεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας καὶ πᾶσα θρηνομένη ἀπώλεια κατέλειπεν εἰς ἕκαστον αὐτῶν κληρονομίαν ἀγάπης ἢ μετέφερον ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ὁλοσχερὴς κοινότης αἰσθημάτων, ἀένναος ἀνταλλαγὴ τρυφερῶν παραμυθιῶν καὶ ἀβρῶν θωπειῶν (Ὁ εἰς αὐτῶν δὲν εἶχε χαρὰν μὴ οὖσαν καὶ χαρὰν τοῦ ἄλλου. καὶ ἂν ἐνίοτε ἐκρυπτον ἀπ' ἀλλήλων τι ἦτο τοῦτο ἢ ὁδύνη ἢ ἐκάτερος ἐφύλαττε ζηλοτύπως δι' ἑαυτόν.

Ἦρκει αὐτοῖς νὰ ἐπανευρίσκωνται περὶ τὸ ἐσπέρας ὅπως ἀναπαύωνται ἀπὸ μακρᾶς ἡμέρας μετὰ κοπιώδους ἐργασίας. Ὁμοῦ, ἦσαν εὐτυχεῖς μέχρι τοῦ νὰ μὴ ποθῶσι τὸ λαμπρὸν παρελθόν τοῦ οἴκου αὐτῶν, μέχρι τοῦ νὰ μὴ ἀνησυχῶσι πλέον περὶ τοῦ μέλλοντος. . .

Πολλὰκις ἡ γλυκεῖα αὐτῶν συνδιάλεξις παρετείνετο μέχρι τῆς νυκτός. Ἀναμέσον τῶν γυμνῶν ἐκείνων τοίχων οὐς κατόικουν ἄλλοτε οἱ ἔσχατοι θεράποντες τοῦ Μαλλιεπρέ, ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τοῦ ἱπποτικοῦ τούτου ὀνόματος ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του τὰ μεγαλεῖα τῶν προπατόρων τῶν. — Ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἔβλεπον τὰς ὑψηλὰς στέγας τοῦ μεγάρου τεμνούσας τὸ βαθυκύανον τῶν ἐνάστρων νυκτῶν, — τὴν

εὐρεῖαν αὐτὴν, τὰ χλοάζοντα πρόθυρα, τὰ ἀφώτιστα παράθυρα...

Τὸ ἀπέραντον παλάτιον ὠρθοῦτο ἐνώπιον αὐτῶν ὡς πένθιμον ἔμβλημα. Ἦτο ὁ τάφος τῆς σεσθεΐσης δόξης, τῶν παρελθόντων μεγαλείων. . .

Ἦσαν μόνον καὶ ἀδύνατοι, καὶ πτωχοὶ, ἀπέναντι τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ἀναμνήσεων, — ἀλλ' ἠγαπῶντο. Ἡ ἀκτινολαμπρὴ ἱλαρότης τῆς Ἀγίας προσέδιδεν ἄπειρον γλυκύτητα εἰς τὰς μελαγχολικὰς ταύτας ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος.

Ὅταν ὁ Γάστων ἐσιῶπα ἢ σιωπῇ καθίστατο ρεμβώδης. — Ποῖον ἦτο τὸ ὄνειρον τῶν δύο τούτων παιδιῶν τῶν καθημένων ἐπὶ ψιαθοπλέκτων ἐδρῶν, δύο βήματα μακρὰν τῶν εὐγενῶν ἐκ βελούδου θρονίων ὅπου αἱ προμήτορες αὐτῶν ἐκέντησαν ὑπερφηάνως τὴν οἰκογενειακὴν σημαίαν ;

Ἡ Ἀγία ἐπεπόθει τὰ παρελθόντα μεγαλεῖα, ἀλλ' ἄνευ ἀπελπισίας ἢ ὀργῆς. Ἐλυπεῖτο ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτῶν, πρὸ πάντων χάριν τοῦ Γάστωνος, ὅστις τοσούτω καλῶς θὰ ἔφερε τὸ γρηκὶν ξίφος τοῦ Μαλλιεπρέ.

Ὁ δὲ Γάστων ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Τί ὠραία θὰ ἦτο ἢ με τοὺς πλουσίους στολισμοὺς μεγάλῃς δεσποίνης ! . . . τί καλὴ θὰ ἦτο, καὶ με πόσας εὐλογίας θὰ τὴν περιέβαλλεν ἡ ἀνακουριζομένη δυστυχία ! . .

Ἄλλ' ὁ Γάστων ἔλεγεν ἔτι :

(Ἀκολουθεῖ)

ἐμπιστευτικῶν φίλων καὶ εὐνοουμένων της, οἵτινες πολλάκις ἦσαν προσωποδοφοροί, ὅπως διασκεδάζουσι μετὰ μεγαλειότηρας τὸλμης καὶ ἐλευθερίας. Ἐχόρευον, παρίστανον θεατρικὰ, ἢ ἔλεγον παροιμίας τὰς ὁποίας συνέταπτεν ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἄλλοι. Ἐλεγον παρηγήματα (καλαμπούρια) λογοπαίγνια παρθένεμα, δρομολογούντες τοὺς ἐγκεφάλους των μέχρι τῶν ἀρεπεσστάτων. Ἐπαιζόν ἐπιχαρίτως διάφορα παίγνια, ἐποιοῦν χειρονομίας, κινήσεις καὶ ἐρμογλυφικὰς θέσεις μεθυσκόμενοι ἐξ ἀσυγγνώστου εὐθυμίας, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπικουρίστρια ἤγῳ μετεβίβαζε μέχρι τῆς Αὐλῆς τῶν Λουδοβίκων. Ἀναντιρρήτως τὰ τοιαῦτα ἤθελον κάμῃ τὴν κυρίαν Πομπαδόρ καὶ Δουβάρρὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'. νὰ ἐνθουσιάσουν ἐν ἡσυχίᾳ σύγχρονοι. Ὁ Λέων Ναρισκίνης ἐπαιζε τὸ πρόσωπον τοῦ Ροκελῶρ (Roque-laure) τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. καὶ μία ξιμυαλισμένη καλουμένη Ματρώνα Δανιλόβνα, μία παληόγρηκα πρώτης τάξεως, τῆς ὁποίας ὅλη ἡ κεχαριτωμένη εὐφυΐα συνίστατο εἰς τὸ νὰ λέγῃ τὰς ἀχρεϊότητας, τὸν ἐβόηθει. Ὀλίγοι τῶν πρέσβων εἶχον τὴν εἰσοδὸν μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κόμης καὶ ἱστοριογράφος Σεγκιούρ.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Αἰκατερίνη ἐσχημάτισεν ἕτερον κύκλον μᾶλλον ἀπόκρυτον, «τὰς Μικρὰς συναναστρώδας» *petite-société* ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ εὐνοούμεναι αὐτῆς ἡ Βραντίσκα καὶ ἡ Προτασὼφ καὶ τινες ἄλλαι γυναῖκες καὶ θεράποντες ἐπαιζόν τὰ πρῶτα πρόσωπα.

Ἐνταῦθα ἡ Ρέα τοῦ βορρά ἐώρταζε τὰ ὄργια αὐτῆς διὰ τρόπου καὶ λεπτομερειῶν, τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία παραλείπουσα δὲν ζημιούται.

Φυσικῶς τῷ λόγῳ τὰ τοιαῦτα ἐγέννησαν, καθὼς καὶ ἐν Γαλλίᾳ, τὴν ἀνώνυμον γελοιογραφικὴν ἐφημεριδογραφίαν, μάλιστα καυστικωτέραν τῶν κυρίων ἄρθρων τοῦ σπουδαίου τύπου καὶ δὴ ἐν δεσποτικῇ χώρᾳ ἐν ἣ μόνον τὸ ὄνομα Σιζήνρια ἤρκει νὰ καταψύξῃ τὸ αἷμα τῶν ἰσχυροτέρων ἀρθρογράφων.

Κάποιος κιναιδογράφος ἐκυκλοφόρησε μίαν τῶν τοιούτων γελοιογραφικῶν κατὰ τῆς Αἰκατερίνης εἰς ὅλα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης καθὼς καὶ εἰς Ρωσίαν, τὴν ὁποίαν ἤθελον παρέλθῃ ἐὰν δὲν διήγειρεν ἱστορικὸν σκάνδαλον εἰς τὸν τότε κόσμον. Ἡ γελοιογραφία αὕτη, ἥτις εἶναι ἐκ τῶν πρώτων τοῦ εἶδους της, ἔπεσεν ὡς κεραυνὸς κατὰ τῆς Τζαρίνας, διότι ἦτο ἡ ἀν-

αισχυντοτέρα τὴν ὁποίαν σατανικὴ φαντασία ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ. Πῶποτε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψουσι τὸν γελοιογράφον καὶ ἐὰν ἐξαγοραφῇ ἢ ἐκεστρώθῃ εἰς Παρισίους ἢ Πετρούπολιν μολονότι προσεφέρθησαν γιλιάδες ρουβλίων ὡς ἄμοιβή. Ἡ γελοιογραφία αὕτη ζωγραφίζει συγχρόνως τὸν πολιτικὸν καὶ ἰδιωτικὸν βίον της. Ἰδοὺ εἰς τί συνίστατο. Παρίστανε τὴν Αὐτοκράτειραν γονδρογυναῖκα, πελωρίου ἀναστήματος, πατοῦσαν τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τῆς Βαρσοβίας τῆς Πολωνίας καὶ τὸν ἕτερον ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὑπ' αὐτὴν καὶ τὴν εὐρεῖαν κρινολίαν της ἴσταντο πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης μὲ ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους καὶ ἀνοικτὸν στόμα, θαυμάζοντες ἐν ἀκτινοβολίᾳ ἄστρον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κρινολίνας. Ἐκαστος τῶν ἡγεμόνων ἐξεφώνει θαυμασμὸν ἀνὰ λογὸν τῆς θέσεώς του καὶ τῶν αἰσθημάτων του. Λόγου χάριν ὁ Πάπας ἔλεγεν : «*Α ! Ἰησοῦ ! ὁποία ἀβύστος ἀπωλείας !*» (*Ah ! Jesus quel abyme de perdition*). Ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Πονιατόφσκις, ὁ δεῦτερος ἐρωμένος τῆς Αἰκατερίνης, ἐφώνει : «*Εἴμαι ἐγὼ, εἴμαι ἐγὼ, ὁ συντείνας εἰς τὸ μέγεθός σου !*» (*C'est moi, c'est moi qui ai contribué à l'agrandir.*)

Πάντες οἱ νέοι ἀξιωματικοί, οἱ ἔχοντες ὠραῖον ἀνάστημα, λέγουσι τὰ χρονικά, ἐφιλοτιμούντο νὰ τοποθετῶνται ἐνώπιον τῆς Αἰκατερίνης, ὅτε αὕτη διέβαινε, ὄντες βέβαιοι ὅτι τίποτε δὲν ἤρесе τόσον εἰς τὴν σεβαστὴν κυρίαν των ἢ νὰ διέρχεται μετὰ δύο γραμμῶν εὐειδῶν νεανιῶν. Αἱ γραμμαὶ αὗται ἦσαν ἐκεῖναι τῆς ἐκλογῆς της. Πλείσται οἰκογένειαι ἐθεμελίωσαν τὰς ἐλπίδας των εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Τζαρίνης τοῦ τέκνου των, ἐξ οὗ ἐμελλον νὰ ἀναδειχθῶσι καὶ πλουτίσωσι.

Καὶ ταῦτα φρονῶ ἄρκοῦσι διὰ τὸν ἰδιαιτέρον βίον τῆς Αἰκατερίνης. Ἀρκοῦσι δὲ τὴν πευριγραφὴν τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν τινὲς τῶν ἱστοριογράφων νὰ παραστήσωσι ἐφάμιλλον τὴν ἀσέλγειαν καὶ τὸ αἰμοχαρές τινων τῶν Ρωμαίων γυναικῶν. Ἐν πρᾶγμα εἶναι εὐχάριστον ὅτι οἱ συγγραφεῖς οὗτοι ἐν τούτοις διαψεύδουσι τὴν φήμην ὅτι ἡ Αἰκατερίνη ἐμεθύσκετο, ὡς ἡ πρὸ αὐτῆς Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ, καὶ τότε ἀνεβίβαζε τοὺς ἐπιλέκτους εἰς τὰ δωμάτιά της. Τοῦτο ἀπέκρουσαν καὶ οἱ μᾶλλον ἀδιαλλάκτως γράψαντες κατ' αὐτῆς.

— Καὶ ἰδοὺ τὴν πτωχήν ! παρερριμένην ἐν μέσῳ ἀσήμεων ἔργων ! . . . ἀναμειγμένην μετὰ τρελλῶν πλασμάτων, τὰ ὁποῖα ζητοῦσιν ἐν τῇ θορυβῳδίᾳ καὶ βαναύτῳ ἡδυνῇ ἀποζημῖωσιν τῶν ἀχαρίστων μόχθων αὐτῶν ! . . . πεσοῦσαν, πεσοῦσαν, Θεέ μου ! εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φοβῇ τὸν σαρκασμὸν τρελλῶν ἢ μοχλῶν συντρόφων, αἵτινες χλευάζουσι τὴν ἀγγελικὴν αὐτῆς αἰδῶ ! . . .

Τὸ μέτωπον τοῦ Γάστωνος ἐρρυτιδόντα. Ψυχρὰ ἀγωνία ἔθλιβε τὴν καρδίαν του. Εἶτα σκέψις τις, αἰσινιδία, ὡς ἀστραπὴ, διεπέρα τὴν διάνοιάν του καὶ ἐπορφύρου τὴν ὠχρότητα τῆς παρειᾶς του.

Ἐταπείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἀπειλητικὸν καὶ ἀδυσώπητον πῦρ ὅπερ ἀκουσίως του ἠσθάνετο ἀναθρώσκον ἐκ τῆς κόρης αὐτῶν.

— Καὶ αὐτός ! . . . αὐτὸς μόνος ! . . . ἐδιελογίζετο — αὐτὸς ὁ δώσας τὴν ἀπελπισίαν ὡς ἔσχατον προσκέφαλον εἰς τὸν θνήσκοντα πατέρα μας ! . . . αὐτὸς ὁ δηλητηριάσας τὴν ὑστάτην ὥραν τῆς ἀγίας μητρός μου ! . . . αὐτὸς μᾶς τὰ ἐπῆρεν ὅλα ! . . . καὶ μᾶς ἠνάγκασε νὰ ρίψωμεν πέπλον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μαλλεμπρέ διὰ νὰ μὴ τὸ ρυπάνωμεν διὰ τῆς ἀθλιότητός μας ! . . . Ὡ ! ἀποθάνω νέος. Καλὰ . . . ὦ ! συγγνώμην ! συγγνώμην ! δὲν θὰ μειδιάσῃ μανθάνων τὸν θάνατόν μου ! . . .

Ἡ Ἀγία, ἡγνῶει τὸ δυστυχὲς κοράσιον, ὁποῖα καταιγὶς ὀργῆς καὶ μίσους ἐτάρασσε κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς τὴν κλυδωνιζομένην καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ της, ἀλλ' ἔβλεπε πάλοντας τοὺς εὐκινήτους κροτάφους του περιρρομένους ὑπὸ ἰδρώτος· ἔβλεπε τὸ συνεπτυγμένον μέτωπόν του ἐρυθρίων, εἶτα ὠχρίων . . .

Ὁ Γάστων ἠσθάνετο βραχίονα περιβάλλοντα τρυφερῶς τὴν τράχηλόν του καὶ χεῖλος ἐπιψαῦον θωπευτικῶς τὴν ζέουσαν ἐκ πυρετοῦ παρειάν του . . .

Ἀνύφωνα τοὺς ὀφθαλμούς. — Οἱ τῆς Ἀγίας εἶχον δάκρυα ὑπὸ μειδίαμα . . .

Ἦτο ὡς τὸ μαγικὸν βάλασμον οὗ ἡ ταχεῖα καὶ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις σβένει τὴν φλεγμονὴν τρυμάτος. — Ἡ ὀργὴ τοῦ Γάστωνος ἔβλησεν ἐν ὁρμῇ στοργῆς. — Ἐλησμένον τὸ μίσός του τόσον ἦτο γλυκὺ εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ ἀγαπητὸν μειδίαμα τῆς ἀδελφῆς του.

Καὶ ἀπέναντι τοῦ ἡδέος, τοῦ ἀκαταμαχῆτου γοήτρου, ὃς περ ἡκτινοβολεῖ ἐν τῷ παρθενικῷ ἐκείνῳ μειδιάματι, αἱ ἰδέαι του ἐλάμβανον ἄλλην τροπὴν. Ἡ ἐλπίς, ἡ βοηθητικὴ αὕτη φίλη τῶν νεαρῶν χρόνων, ἐφώτιζε μακρόθεν δι' αὐτὸν μίαν γωνίαν μέλλοντος.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἀγαπητέ μου Ραμπαγᾶ

Οἱ συνήθως ἤρεμον καὶ στερεότυπον τὴν ἐσπέραν ἐκαστοτε διερχόμενοι ἐν τε τῇ βασιλικῇ ἀποβάθρᾳ καὶ τοῖς γειτονικοῖς καφενείοις Πειραιεῖς, εἰς προφανῆ περιήλθον ἐκπληξιν ὅτε γῆρας περὶ ὥραν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς νυκτός, ἤκουσαν μουσικὴν περιερχομένην τὴν παραλιακὴν ὁδὸν μετὰ βεγγαλικῶν φώτων καὶ σημαίων. Πάραυτα λοιπόν, οἱ ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ μακαρίως καπνίζοντες τὸν ναργιλέ των παρήτησαν αὐτόν, οἱ δ' ἐν τοῖς καφενείοις πρυτάνεις καὶ ἀντιπρυτάνεις τῆς... πρέφας (σημειωτέον ὅτι ἐν Πειραιεὶ λειτουργοῦσι σχολαὶ χαρτοπαικτικαὶ ἐν αἷς ἡ πρέφα ἰδίως ἀναδεικνύει καὶ τιτλοφορεῖ προσηκόντως ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω) μετὰ τὴν τράπουλάν στο χέρι σπεύδουσιν εἰς προὔπαντησιν τῶν μετὰ μουσικῆς ἐρχομένων καὶ φρενητιωδῶς ζητωκραυγούντων.

Κατ' ἀρχάς, ὡς ἐκ τῶν μεγάλων ὠρυγῶν, τῶν ζητωκραυγῶν, τῶν βεγγαλικῶν φώτων, καὶ τῶν ἀνακρουομένων θυριῶν ὑπετέθη ὅτι πολιτικὴ τις διαδήλωσις διωργανώθη, ὅτε μνησθέντες ἡμερῶν ἀρχαίων συνεκινήθημεν σφόδρα, ἐν τούτοις οὐδόλως τὸ τοιοῦτον συνέβαινε, καθόσον μετ' ὀλίγον ἐφάνη πρὸ ἡμῶν παρελθύνουσα ἡ μουσικὴ τοῦ Ζαννείου Ὁρφανοτροφείου ἧς ἡγεῖτο νεαρὸς δόκιμος τοῦ πολεμ. Ναυτικοῦ, διευθύνων κάλλιστα αὐτὴν, εἶποντο δὲ πολλοὶ ὑψηλοὶ καὶ χαμηλοὶ διδάκται, καὶ πᾶσαι αἱ ἐπιφανεῖς ἐν Πειραιεὶ ἐξοχότητες. Τί συνέβαινε ; ; Ἰδοὺ ὅτι συμβαίνει κάθε χρόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐξηκούμεθα.

Οἱ Πειραιεῖς, πρακτικὸς λαὸς ἐν πολλοῖς ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸ προτέρημα νὰ συνδυάζωσι πᾶσας τὰς περιπτώσεις πρὸς τὸ ὅσον ἐνεστὶ λυσιτελεῖ καὶ ἀνέξοδον. Λοιπὸν ἦτο ἡ πρώτη τοῦ Μαῖου καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐν Πειραιεὶ ἐπιφανεῖς ἐννοοῦν νὰ ξεσκάσουν ἐορτάζοντες τὴν πρωτομαγιά. Ὅθεν κοινῶν ἐράνω (ρεφενέ) προπαρτακεύζουσι γεῦμα πλούσιον εἰς ἄγιον Ἰω. Ρέντην, φροντίζουν περὶ ὅλων τῶν χρειωδῶν, φύσει δὲ φιλόμουσοι θέλουν καὶ μουσικὴν ἢ ἰδιωτικὴν, δὲν εἶναι καλὰ κατηρητισμένη, καὶ εἰς ἐπίμετρον θὰ κοστίσῃ ὅσον καὶ τὸ γεῦμα ὀλόκληρον, ὅθεν ἀπορριπτέα· λοιπὸν ; ; ὀλίγη σκέψις καὶ ἐξοικονομοῦνται τὰ πράγματα. Τὸ ὀρφανοτροφεῖον τί τὴν θέλει τὴν Μουσικὴν ; ἄς τὴν πάρωμεν μαζύ· καὶ ἰδοὺ ἐξοικονομοῦνται ὅλα, τὴν δ' ἐπομένην ἄς γράψουν ἢ ἐφημερίδες τὰ ἐξῆς «οἱ φιλόανθρωποι !!! καὶ εὐγενέστατοι !!! κ. κ. Ο. Π. Ρ. Δ. κλπ. κλπ. παρέθεσαν δι' ἐράνου τοῖς ὀρφανοῖς γεῦμα (;) μετ' ὀφελείας ἀμύνης κλπ. κλπ. κλπ. ἐξαίρομεν τὴν ἀγαθοεργὸν καὶ εὐαίσθητον ψυχὴν των (;). «καὶ τὰ τούτοις ὅμοια»· ἐν τούτῳ, τὰ ὀρφανὰ πρέπει νὰ πᾶνε εἰς Ρέντην σιδηροδρομικῶς ; ἢ δι' ἀμάξης ; ; ὅχι μυσταί ! Τοῦτο ἰνυλίζεται εἰς τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς· νὰ πᾶνε λοιπὸν πεζῇ κομίζοντα μετ' αὐτῶν καὶ τὰ χρειώδη ἵνα ἐτοιμασθῇ τὸ γεῦμα, οὐτινος ἤδη ἡώρα ἐσήμερι καὶ δι' ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τὰ ὀρφανὰ καθύστερον τοῦτο τὰ κακοσυνειθίζει, ἄλλως τε καὶ ἀνέχρυστον τὰ μάλιστα νὰ παρακάθηνται μετ' Προξένους, ὑψηλοὺς δασκάλους, κλπ. ὥστε τί δέον γενέσθαι ; . . . τοῦτο· ἐνῷ τρώγουν οἱ ἐπιφανεῖς, ἵνα τοὺς ἀνοίγῃ ἡ ὄρεξις, εἰς ἐνέργειαν ἡ Μουσικὴ τῶν ὀρφανῶν ! τὰ ὀρφανὰ ; ; Αἱ !!! ὅλα περισσέφη καὶ γὰρ αὐτὰ κα φᾶνε, φθάνει νὰ παιζῇ ἡ μουσικὴ των μέχρι διαρρήξεως τῶν πνευμῶν των.

Αἱ προπόσεις διαδέχονται ἀλλήλας, οἱ δασκάλοι κορυζαντιῶσι· θύοντες ἀφειδῶς τῷ Βάκχῳ, οἱ λέοντες τῶν ἐπιφανῶν λαμβάνουν γλυκὰ μάτια εἰς τὰς λεαίνας, ὀρχοῦνται πάντες μέσφ' ἀγρίων ὠρυγῶν ἄγρυρα, *καλαμπόκια, παριὰ, στυπιά*, κ.λ.π. καίονται πρὸς τιμὴν. Φρενητιῶσιν ἀλλαλάζοντες. . . ἀλλ' ἰδοὺ ὁ πέπλος τῆς νυκτός πλέον ἀπλοῦται, ἵνα καλύπτων αὐτοὺς συγκαλύψῃ καὶ πλεῖστα ἀντάξια γραφίδος Πῶλ δὲ Κῶκ, Ζολᾶ, καὶ Βοκκαίου.

Τὸ τελευταῖον τραῖνο συρίζει ἤδη, συνωθοῦνται πάντες ἐν τῷ Σταθμῷ, τὸ τραῖνο ἔρχεται, αἱ θέσεις καταλαμβάνονται καὶ μετ' ὀλίγον εἰς Πειραιᾶ.

Ἦδη θὰ νομίζετε ὅτι ἡ πομπὴ ἔπαυσε· πολλοῦ γε καὶ δεῖ ! ἡ πόμπησις ἐξακολουθεῖ μετατραπεῖσα εἰς κράμα πολιτικῆς διαδηλώσεως, ἡγεῖται δ' αὐτῆς νεαρὸς δόκιμος. οἱ ἐπιφανεῖς ἔπονται, παρελάνει ἐν ἀλαλαγμῷ τὴν παραλιακὴν ὁδὸν, κάμνει τὸν γύρον τοῦ τινανείου κήπου, φωνεῖ ζήτη ὁ Πάρεδρος ! κάτωθι ἐνὸς Προξενείου, καὶ μετ' ἄληθῃ ὁδύσειαν, καὶ σπᾶσιμο τῶν πνευμῶν τῶν ὀρφανῶν, φθάνει εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον, ἀπαγγέλεται λόγος δεκάριος, τὰ ὀρφανὰ ἐξηνητλημένα εἰσέρχονται εἰς τὸ ἄστυον αὐτῶν καταρῶμενα Πρωτομαγιά, ἐπιφανεῖς κλπ. κλπ. Τὸ ἐν τῇ Δημαρχίᾳ ὠρολόγιον ἐσήμερι μεσονύκτιον. Τὴν δ' ἐπιοῦσαν αἱ ἐφημερίδες ἐπιδαψιλεύουσιν εἰς τοὺς ἐπιφανεῖς πλεῖστα ὅσα κυλακευτικώτατα συγχαρητήρια διὰ τὴν εὐγενῆ, ἀγαθοεργὸν καὶ εὐαίσθητον (;) αὐτῶν καρδίαν.

PREX.

ΟΙ ΕΠΙΚΡΙΤΑΙ ΜΟΥ

(συνέχεια καὶ.... τέλος)

Ἀξιότιμε κ. συντάκτα τοῦ Ραμπαγᾶ.

Καταχωρίσατε παρακαλῶ καὶ τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς ἀπὸ ἀπολυμάνητε τὰς στήλας σας ἀπὸ τῆς ἐπικρίσεως τοῦ Spirto Catino.

I

Ἀξιότιμε κ. Παῦλε Οἰκονόμου.

Βεβαιωθῆτε ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπικρίσεώς σας ὅσοι μὲν σᾶς ἐγνώριζον ἀπὸ τῶν μακαρίᾳ τῇ λήξει «Κυρίων ὅσων». . . ἐγέλασαν ἄρκετὰ, ὅσοι δὲ δὲν εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ σᾶς γνωρίζουν σᾶς. . . ὠκτεῖραν ἀπὸ βάρους καρδίας.

Ἐγὼ δὲν θὰ κάμω τὴν ἀνοησίαν ν' ἀπαντήσω πρὸς ἀνθρώπον ἐμολογῆσαντα ὅτι. . . δὲν ἠγνόησε τίποτε, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι θὰ γείνω καὶ πάλιν δι' αὐτόν. . . ἀνόητος !

II

Τῷ κ. Ἰωάννῃ Πετρουνάκῳ.

Ἀληθινὰ, τί πράγματα ἀνάλατα, γελοῖα

καὶ μὴ ὑπάρχουν ποιητὰ χωρὶς... καὶ φαντασία.»

III

Διὰ νὰ ἐννοήσουν καλλίτερον οἱ ἀναγνώσται τοῦ φίλου «Ραμπαγᾶ» ὅποιαν σημασίαν δέον νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς ἐκ Σύρου ἐπικριτὰς μου κ. κ. Ν. Λάσκαρην, Β. Πικραθασιλείου κλπ. ἄς ἀναγνώσουν ἀπαξ ἔτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 63 *γλυκύτατον καὶ ἄκρως παθητικὸν ποιημάτιον* (μὴ ἐκπληττεσθε κύριοι αἱ πρόκληται περὶ τρελλῆς γειτονοπούλας καὶ ἐν τούτοις τὴν ψάλλει ὁ ποιητὴς παθητικᾶ) τοῦ ὁποῖο ἡ ποιητικωτάτη κλεῖς εἶναι σωστὸς ἀδάμας, εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν τοῦ ὅλου κατασκευάσμα ! καὶ ἄς γνωμοδοτήσουν ἂν οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ ἐπικριταὶ μου δὲν ἔχουν. . . πάθητιν ἐγκεφαλικὴν.

Καὶ κατ' εἰς τὸ ὅποιον δώσατε ὀλίγην προσοχὴν· τὸ ὑπ' ἀριθ. 38 ποίημα ὅπερ κατὰ τὸ λέγειν των εἶναι *στιχοεργικὴ εὐωδία* (νὰ σημειωθῇ παρακαλῶ εἰς τὴν βοτανικὴν ἢ νέα αὐτὴ εὐωδία) καὶ χάρις καὶ ποιητικὴ ἀντίληψις (ἀντιλαβοῦ σῶσον ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι !) Τὸ ὑπ' ἀριθ. λοιπὸν 38 ποίημα ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 64 ὁρμῶνται κατὰ κακὴν σύμπτωσιν ἐκ. . . Σύρου !

Ἀναγνώσατέ τα καὶ δὲν θὰ χάσσετε !

Καὶ μία θυσία ἐγὼ νὰ τυπώσω ἰδίαις δαπάναις τὰς κρίσεις σας καὶ νὰ τὰς ἀποστείλω εἰς τὰ 4 ἄκρα τοῦ κόσμου· θέλετε Συριανοὶ ἐπικριταί ;

IV

Πάσιος πρὸς ὁδοιπόρον

Τῆς... Θεοδώρας τὸς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμώνει
στοῦ χρόνου τὴ πτερὰ πετοῦν οἱ ψυχικοὶ μας πόνοι!
ἂν δὲ ἐγὼ εἶδάρσα τὴν μίαν εἰς τὴν πάλιν
βάρα τὴν ἄλλην τώρα σὺ καὶ... ὁδοιπόρει πάλιν

V

Ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν ἀξιότιμε κ. Περικλῆ Με-
λέαγγε Ἀθανασίου ὅτι ἐν τοῖς γράμμασιν τοῦλάχιστον εἶνε
ὁλεθριωτάτη ἡ δημοκρατία ἀφοῦ σεις ἀποκαλεῖτε ἀνθρώπους
τῶν γραμμάτων τοὺς ψηφίσαντας τὸ ὑπ' ἀριθ. 40 ποίημα
οὕτινος ἡ ἀξία θὰ ἐμπεριέχεται βεβαίως εἰς τοὺς ἐξῆς ωραί-
ους στίχους:

«Νὰ σοῦ μιλῶ σὺν ἄγγελος καὶ σὺ νὰ τρῶς παστέλι»
«Γελωκωπᾶς καὶ χαρσεῖνα μοῦ φτειάνεις κοκορέλι»

VII

Πρὸς τὸν ἐφευρέτην τοῦ *τρελλομέτρου* κ. Ἀθ. Κίνιαν.

Ἄν ἦτανε κολλητικὴ ἡ τρέλλα φίλτατέ μου,
Οὔτε συζήτησιν μὲ σέ... δὲν θ' ἀνοιγα ποτέ μου!

VIII

Ἐὰν ἐγνώριζον φίλε κ. Τσοκόπουλε ὅτι σὺ ἐκρύπτεσο ὑπὸ
τὸ ψευδώνυμον Ro-tos (ἄφου δὲν σοῦ ἄρῃσει τὸ καλαμποῦρι
μου) δὲν θὰ σοὶ ἔγραφον βεβαίως ὅτι *σὲ ἤλεγε ποτὶ διὰ
τὰ γελοῖα φιλολογικὰ ἔργα σου διὰ τὸν λόγον* ὅτι μέχρι
τοῦδε οὐδὲν ἔργον ἔγραψες ἔστω καὶ... γελοῖον!

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀγορὰν τῶν 50 φύλλων εἰδοποιῶ τοὺς
ἀναγνώστας τοῦ «Ραμπαγᾶ» ὅτι αὕτη κατεκυρώθη εἰς...
βάρος μου ὑπὸ τοῦ κ. Πιερότου προσαγαγόντος ὡς ἀπόδειξιν
τῶν ἰσχυρισμῶν του τό:

«Ὁ κόσμος τῷχει τούμπανο, καὶ ἐγὼ κρυφὸ καμάρι!

IX

Τῷ ἀξιότιμῳ κ. Ἀριστ. Κυριακῷ.

Ὅποιος ἔχει τὴ μύγα... μυγιάζεται. Ἄλλως τε σὺ
εἶσαι ἀρκετὰ ἱκανοποιημένος ἀφοῦ ὁ κ. Τσοκόπουλος ἀνέλαβεν
ὅλον τὸ βάρος τῆς... γελοιοποιήσεως.

X

Ὁ ἐκ Τρικάλων ποιητῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 50 ποιήματος
δηλοῖ μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ὅτι ἀποχωρεῖ εἰς τὴν περὶ
ἱκανοποιήσεως αἵτησιν! Πολὺ καλὰ κ. Ψύλλα ἀποχωρεῖ ὅσον
θέλεις, ἐγὼ δὲν σοῦ ζητῶ περισσότερα διότι εἶναι ὅμοιον ὡς
νὰ γυρεύω «ψύλλο στ' ἄχυρα». Ἐπρεπε νὰ γράψης καὶ σὺ
ἐπικρίσιν καὶ ἔγραψες μίαν ἔστω καὶ... ἀποχωρηματικὴν!...

XII

Μὲ ἀνθρώπους ζήσαντας εἰς μεμολυσμένην ἀτμόσφαιραν
οἷος ὁ Spirto-Catino δὲν ἐσυνήθησα νὰ ἔρχομαι εἰς φιλολο-
γικὰς συζητήσεις, διότι τὸ στοιχεῖον των ἔγκειται ἄλλου καὶ
οὔχι ἐν τῇ φιλολογίᾳ.

Ἀπορῶ δὲ πῶς ὁ φίλος «Ραμπαγᾶς» ἐδέχθη νὰ δημο-
σιεύσῃ τοιαύτας ρυπαρότητας ἐν τῷ φύλλῳ του.

Καὶ ὁ ἐπίλογός μου

Μετὰ τὴν ἐνοχοποιητικὴν σιγὴν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Toreador
τὴν βουδαμάραν τοῦ *Λογίου πυροσθέτου*, καὶ τὴν παιδα-
ριώδη τοῦ κ. Γ. Τσοκοπούλου ἀπάντησιν, τὸ κοινὸν ἐσχημά-
τισε πλέον τὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς *τρελλῆς Γειτονοπού-
λας* πεποίθησιν του. Δὲν προσθέτω οὐδὲ λέξιν.

Κλείων δὲ νῦν τὴν παροῦσαν μου θεωρῶ καθήκον μου νὰ
ἐκφράσω τὰ ἐνθέρμα εὐχαριστήριά μου πρὸς τοὺς ψηφίσαντάς
με 86 κυρίους καὶ κυρίας αἵτινες ἔγιναν αἵτιοι ν' ἀποκαλυ-
φθοῦν τόσοι δεινοὶ ἐπικριταί, καὶ νὰ πλουτισθῇ τὸ λεξικὸν
τῶν εὐφυλογοημάτων μὲ τόσα νέα ἀριστουργήματα ὧν ἡ λάμ-
ψις καὶ ἡ αἴγλη θὰ περιβάλλῃ τοὺς ἐργάτας των εἰς αἰεὶ!

1 Μαΐου 1889.

Νίκος Α. Κοτσελόπουλος.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Κακὸν παράδειγμα. — Ἦτο φυσικὸν φυσικὸς
ὅταν ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασ-
σαν στρατοῦ μεταχειρίζεται δόλοκληρα συντάγματα στρατια-
ὼς δαδούχους του, μεταβάλλων αὐτοὺς εἰς ὄχλον τῆς ἀρχῆς
Ῥώμης, καὶ ὁ πρῶτος στρατηγὸς νὰ κἀνῃ τὸ ἴδιον ἐν μι-
ρᾷ κλίμακι, οὕτω προχθὲς κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου
ωργίου ἐν Χαλκίδι στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἐκ διακι-
στρατιωτῶν ἔχον ἐπὶ κεφαλῇ τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν
ρήλασε πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ στρατηγοῦ κ. Βαλτινοῦ λαμπο-
φοροῦν! Μὴ χειρότερα. —

Ὁ Ράινεκ διάκος τοῦ Παναρέτου. — Ὁ προε-
δρεύων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἁγιος Μεσσηνίας Παναρέτος, πα-
ρευρεθεὶς κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ὁρκοδοσίαν ὡς Συ-
νοδικοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας Σωκράτους, ἔδωκεν ἀ-
φορμὴν εἰς τὴν ἐξῆς κωμικὴν σκηνήν. Προκειμένου νὰ ὑπογρά-
ψῃ τὸ πρακτικὸν τῆς ἐκκοδοσίας, ἔτεινε τὴν ποιμαντορικὴν
ράβδον του εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κορινθίας ὅπως τὴν κρατή-
σῃ, οὗτος ἀπεποιήθη, καὶ τὴν ἔλαβε ἀμέσως ὁ κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμὴν παριστάμενος ὑπασπιστῆς τοῦ Βασιλέως κ. Ραϊ-
νεκ, ὅστις ὡς ἄλλος διάκος τὴν ἐκράτησε μέχρις ὅτου ἔθεσε
τὴν ὑπογραφὴν του εἰς τὸ πρακτικὸν ὁ Ἅγιος Μεσσηνίας. Ὁ
Βασιλεὺς ἐγέλα, βλέπων τὸν ὑπασπιστὴν του, χειροτονηθέντα
ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Παναρέτου, εἰς Διάκονον!

Ὁ ψευτοπόλεμος. — Ὁ στρατός μας ἐτοιμάζεται
διὰ τὰ ἐαρινὰ μεγάλᾳ γυμνάσια. Καὶ ἡ ταξιαρχία τῶν Ἀθη-
νῶν καὶ ἡ τῆς Χαλκίδος γυμνάζονται εἰς τὰ πυρά. Κατὰ τὴν
20 ἄρξαντος μηνὸς θὰ γείνη ἡ ἀναχώρησις τῆς ταξιαρχίας
Ἀθηνῶν. Ὁ ψευτοπόλεμος θὰ γείνη μετὰ τὴν ὀθῶν καὶ Χαλ-
κίδος. Ἀφοῦ κατὰ τὸ 1886 δὲν ἐπολεμήσαμεν μὲ τοὺς Τούρ-
κους, ἔπρεπε τώρα νὰ κἀνωμεν καὶ ἕνα *ψευτοπόλεμον* μετὰ
ξυμᾶς. Δὲν γνωρίζομεν ὅμως ποῖα ταξιαρχία ἀντιπροσωπεύει
τοὺς Ἑλλήνας, καὶ ποῖα τοὺς Τούρκους. Φαίνεται ὅμως ὅτι
ἡ τῶν Ἀθηνῶν θ' ἀντιπροσωπεύσῃ τοὺς Τούρκους, διότι ταύ-
την, ὡς πληροφοροῦμεθα, θὰ παρακολουθήσῃ ὁ στρατιωτικὸς
ἀκόλουθος τῆς ἐνταῦθα Τουρκικῆς Πρεσβείας, διαταγθεὶς πρὸς
τοῦτο ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου. Ἰδῶμεν ποῖοι θὰ νικήσουν.

Λαθρεμπόρια ἐν Σύρῳ. — Ἐν Σύρῳ ἐξακολουθοῦν
τὰ λαθρεμπόρια. Οἱ τελωνοφύλακες πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἤλθον
εἰς συμπλοκὴν μετὰ τῶν λαθρεμπόρων, καὶ κατέσπον 100 τε-
ρίπου κιθώτια πετρελαίου ἐκ λαθρεμπορίου προερχόμενα. Κόρις
Τρικούπη λάβε τὰμέτρα σου καὶ διὰ τὴν Σύρον. Ἐκλεφτρί-
να πρέπει νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ, διότι σὲ ἀντιπολιτεύεται εἰς τὸ
ἰσοζύγιον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ ἀπό τινος ἔπαθε σπουδαίως ἡ ὑγίεια μου
ἀναγκάζομαι κατ' ἐντολὴν τῶν ἱατρῶν νὰ διακόψω ἰπ-
τινα χρόνον τὴν ἐκδοσιν τοῦ φύλλου, εἰς οὗ τὴν σύν-α-
ξιν ἐπὶ πολλὰ δὲν μετεἶχον, ὅπως τύχω τῆς δεούσης θε-
ραπείας.

Ἀθῆναι 5 Μαΐου 1889.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ραμπαγᾶ»
Κλεάνθης Ν. Τριαντάφυλλος.

